

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 49.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867360192/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Da svandt det med Takken begavede Minde;
 Mig nødes [?], Palmine! at skue dit Savn!
 Og dog kun ved det Jeg kan Rolighed finde,
 Jeg elsker dets Væsen og hader dets Navn!¹

28de. Reiste Vi til Gunslev, — den 25de kom Jeg til Torkilstrup — til Gunslev, til det Sted, hvor Hun, hvem Jeg blandt alle kvindelige Skabninger agter høiest, hvor Hun, maaskee det eneste Fruentimmer, Jeg kunde føle Kjærlighed til, Hvor Hun, som i fordums Tiid behandlede Mig — som Jeg troede — med udmærket Godhed, Hvor hun, som nu er forlovet, befandt sig. — At skildre mine Følelser ved Synet af hende er umuligt; Jeg kan ikke engang gienkalde dem og — Held Mig, at Jeg ikke kan! Hine Linier, dem Jeg skrev ved at tænke mit Forhold til denne ædle, udtrykke et intet; — med bortvendt Ansigt kyste Jeg den Haand, Jeg nu først føler, vilde gjort Mig lykkelig. — O! at Jeg før havde vidst det, maaskee havde da min Stolthed, der frygtede et Afslag, tabt i Kampen med min Tilbøielighed, maaskee havde [Jeg] vovet at tolke mine Følelser og maaskee —. Dog nei, Hun vilde haanet, foragtet Mig, denne for min Selvfølelse saa ydmygende Tanke er min eneste Trøst. — To ligegyldige Ord vare de eneste, som vexledes mellem os; dog det var ikke usædvanligt, men aldrig turde mit Øie vove at møde Hendes. Jeg betragtede hende som en ophøiet Gienstand, der ikke var hævet for at staae til Skue, men for at undrages mit Blik. — O! hvilken Stilling! Jeg tav i 3 Aar, fordi Jeg vilde have Udsigter; — Jeg greb med Begierlighed en Kondition paa Falster uden at ville tilstaae Mig selv, at Hun var Aarsagen; — Og nu, nu er Jeg her! — I Sandhed, dersom man forlader Hovedstaden for at leve i Eensomhed, da har Jeg fuldkommen opnaaet mit Hensigt! — Jeg er eene paa den hele Jord! — Jeg er en Nar! —

29de. Reiste til *Nebølle*; ogsaa her mødtes Jeg med Hende. — Dog Jeg var glad, at Menneske-Vrimmelen endogsaa gjorde Mig til Lov, hvad ellers vilde været en Uhoffighed, — ikke at hilse hende, ikke at lade mine Læber sitre paa hendes Haand. — O! hvor blødt ikke mit Hierte, da Vi af en Hændelse stødte sammen i Gangen, og da hun med den ubeskrivelige Sødhed, der fordum fortryllede Mig, med et Slags veølig Uvillie, med et

¹ Skriften i dette Digt er meget utydelig og flere af Læsemaaderne, især i de sidste Vers, derfor usikre.